

Dobrodružná plavba

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na těchto bohoslužbách slovy apoštolskými: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit:

- 1 *Hospodin kraluje! Oděl se důstojností. Oděl se Hospodin, opásal se mocí. Pevně je založen svět, nic jím neatřese.*
- 2 *Tvůj trůn pevně stojí odedávna. Ty jsi od věčnosti.*
- 3 *Zvedají řeky, Hospodine, zvedají řeky svůj hlas, zvedají řeky své vlnobití.*
- 4 *Nad hukot mohutných vodstev, nad vznosné příboje mořské je vznešenější Hospodin na výšině.*
- 5 *Tvá svědectví jsou naprosto věrná. A tvému domu přísluší svatost do nejdelších časů, Hospodine! (Ž 93)*

Píseň: 549

Modlitba:

Hospodine, Pane náš, chválíme tvé jméno. Ty jsi podivuhodně vysvobozoval a mocně ochraňoval svůj lid. Dáváš se poznat jako ten, kdo přikazuje moři a provádí jeho hlubinami, kdo proměňuje bouři v utišení. Děkujeme ti, že i my smíme zakoušet vysvobození v Pánu Ježíši Kristu. I v našich životech utiňuješ různé bouře. K Tobě se toužíme utíkat v nebezpečích tohoto věku. Pane Ježíši Kriste, ty víš, jak na nás útočí mocnosti zla. Naše srdce pod jejich útoky propadá starostem a strachu, že na poušti života zahyneme. Prosíme, přijmi nás, i když je naše víra slabá. Posilni nás svým Slovem. Zažeň z našich srdcí bázeň. Zjev svou slávu jako Pán nad rozpoutanými živly. Dej, aby se tvá církev dokázala spolehnout na tvoje zaslíbení: Já s vámi jsem až do skonání světa. Amen.

I. Čtení:

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná u proroka Jonáše, v 1 kapitole.

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: 200

Slůvko dětem:

Když mi někdo pomůže, něco mi přinese, podá, dostanu dárek... co udělám, co řeknu? (Kouzelné slovíčko... děkuji.) A protože děti teď v nedělní škole probírají příběhy z Nového zákona, který je původně napsaný řecky, tak víte, jak se to (ta činnost – děkování) – řekne řecky? „eucharistó“ Určitě v tom slovu slyšíte něco známého – aspoň vy dospělí... Dnešní příběh v nedělce je také o souvislosti děkování a večere Páně.

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Buď Tobě sláva“

Kázání:

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, jsou zapsaná v evangeliu podle Matouše, v 8 kapitole, ve 23-27 verši. Tam čteme:

- 23 *Vstoupil na loď a učedníci ho následovali.*
- 24 *Vtom se strhla na moři veliká bouře, takže loď už mizela ve vlnách; ale on spal.*
- 25 *I přistoupili a probudili ho se slovy: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!“*
- 26 *Řekl jim: „Proč jste tak ustrašeni, vy malověrní?“ Vstal, pohrozil větrům i moři; a nastalo veliké ticho.*
- 27 *Lidé užasli a říkali: „Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?“ (Mt 8, 23-27)*

Milé sestry, milí bratři,

Co znamená, když se vydáváme **Ježíšovou životní cestou**? Učedníci se vydali za Ježíšem, ale ještě nevědí, co jich všechno čeká. I z toho krátkého vyprávění tady slyšíme, že **jít za Ježíšem** může být riskantní a nebezpeční. Cesta za Ježíšem Kristem znamená opustit pevný břeh. Cesta za Ním nás uvádí do nejistoty. Je potřebné opustit své strachy a postavit se jim (pohrbit je), jinak ke druhému břehu nedoplujeme. Jinak druhý břeh nezažijeme a neokusíme.

Ježíšova plavba s učedníky je **obraz lidské existence**. Loďka představuje společenství, kde ON je s námi. Je to kus dřeva, které je unášené vodou. A ta loď čelí nesnázím, nebezpečím, vichřicím a bouřím. Jedinou jistotou na té loďce je spící Ježíš, který je probouzen k záchraně. Loď s Ježíšem se stává prostorem pro záchranu člověka. Společenství spoléhající **na Krista má naději**, že nebude pohlceno hlubinami.

Je to vlastně **obraz církve**, která se zrodila ze dřeva kříže, na kterém Ježíš pro ni usnul a byl probuzen. Je to Kristus, který umírá a vstává z mrtvých, aby nás definitivně ujistil, že je tu pro nás. Jeho plavba ze smrti do života, z kříže na pravici Boží i nám dnes přináší záchranu.

Někdy nám nemusí být jasné, proč nás Ježíš vede k tomu či onomu: Proč vstupovat na nějakou loď? Proč opustit břeh, kde nám je dobře? Proč si nemůžeme ukládat poklady na zemi? Proč Ježíš říká, že si nemáme dělat starost o zítřek? Jít za Ježíšem je tak riskantní a znejišťující, jako vyrazit s lodí na moře (jako Kryštof Kolumbus - španělsky Cristóbal Colón). Zvláště když nevíme, proč zrovna máme někam vyjždět.

V každém případě, na cestě za Ježíšem ztrácíme pevnou půdu pod nohama. Opouštíme něco ze sebe. Na téhle cestě si nikdo nemůže být jistý sám sebou. Nikdo tady neobstojí. Jsme na cestě, protože **život je přeplování**.

Když slyšíme Ježíšovu výzvu „*Milujte své nepřátele*“, víme docela určitě, že se nám to nepodaří. Jak Bože je to jenom těžké. Když slyšíme, že Ježíš jako nejdůležitější příkázání připomíná slova: „*Miluj Hospodina svého Boha...*“, a zároveň také „*Miluj svého bližního jako sám sebe*“, můžeme si být jistí, že se nám to může dařit plnit jen do určité míry. A když čteme Ježíšovu odpověď na otázku, kolikrát je třeba odpouštět: „*Ne sedmkrát ale sedmdesátkrát sedmkrát*“, přestáváme být pevní v botách, v nichž se cítíme dobře. A přitom ve všech těch situacích můžeme tušit nebo rozpoznávat, že to, **k čemu nás Ježíš vede, je to nejlepší**, o co máme usilovat, aby náš život byl k životu.

„*Na moři se strhla veliká bouře, takže loď až mizela ve vlnách.*“

Před nimi je propastná hloubka, která jimi otřásá. Můžeme rozumět, že být na jedné lodi s Ježíšem neznamená, že budeme uchráněni nebezpečí. Co je ale takovou bouří na moři pro nás? Co nás jako mořské vlny zavaluje, zatěžkává, ohrožuje? A co nás v posledu táhne ke dnu – ať už jako celé společenství těch, kteří se rozhodli společně vyplout pod jeho vlajkou, anebo jako ty, kteří se chtějí nechat oslovit Ježíšovým slovem jako jednotlivci?

Moře jako symbol smrti, která se zvedá, aby všechno a všechny pohltila. Lidé mají strach, je to pro ně hrozba, nezkrocené zlo, kde na každé vlně číhá smrt.

Od Ježíšových žáků vyžadovalo jejich **rozhodnutí vyplout - odvahu** jít do rizika, vyrazit na vodu navzdory možným obavám. A ukázalo se, že obavy byly na místě. Někteří učedníci byli zkušené rybáři, a věděli tedy dobře, proč se bát. A teď, když bouře propukla a oni dělají, co mohou, a loď přese všechno klesá dál. Přes proudy vod přinášející smrt neobstojí ani jedinec, ani společenství. A tak provedou to poslední, co jim ještě zbývá udělat: přicházejí za svým Mistrem s naléhavou prosbou:

„*Pane, zachraň nás, nebo zahyneme.*“

Cesta, která měla učedníky **vést k životu**, se zdá vést k zahynutí. Přichází proto za Ježíšem se svou **modlitbou**. A je to jejich modlitba, co Ježíše probudí. A je to ON, který je začátkem její i naší spásy. Iméno Ježíš totiž znamená Hospodin zachraňuje. Bouře ho nechávala v klidu, potápění lodi ho ze spánku neprobralo, procitne teprve tehdy, když na něj se svou žádostí obracejí jeho lidé.

Je to téměř modelová situace – která také může posloužit jako návod i pro nás, když se ocitneme v **našich bouřích**. Máme udělat to, co jsme schopni udělat. Přiznat si, když víc udělat nemůžeme - uznat, na co naše síly nestačí. A když nám hrozí, že nás okolní živly přemáhají tak, že bychom už zahynuli, **přijít za Pánem se svou prosbou o záchranu**. Ztraceni je jediné místo, kde má smysl mluvit o záchraně.

„Proč jste tak ustrašení, vy malověrní?“

Můžeme se divit jeho žákům, že mají strach? Co by ale v takové chvíli znamenalo **mít velkou víru**? Měli snad být učedníci přesvědčení, že žádná bouře nenastane? Nebo měli mít naopak víru, že s Ježíšem na palubě mohou klesnout až na dno a budou zachráněni? Učedníci na Ježíšovu otázku neodpověděli. Možná to má být otázka, kterou si mají připomínat stále: **Jak to je s naší vírou?** Z čeho vlastně máme strach? A z čeho potřebujeme, aby nás zachránil?

Víra je vítězství nad strachem ze smrti. I když jsou učedníci ustrašení a malověrní, věří Pánu tak, že se na Něho mohou obrátit. Nejprve je utišená bouře učedníku, pak až bouře moře.

„Kdo to jen je, že ho poslouchání větry i moře?“

V první kapitole knihy Jonáš stojí, že když moře přestalo běsnit, dolehla na lidi veliká bázeň, přinesli Bohu oběť a zavázali se mu svými sliby. Tentokrát, když moře přestalo běsnit, také na lidi dolehla bázeň či úžas, nepřinášejí ale obětní dary a nezavazují se Hospodinu, nýbrž ptají se po Ježíši: Kdo to je?

Možná bychom se tu ale případněji mohli ptát: Kdo to jen je, že ho poslouchají lidé? Kdo to jen je, že lidé se jím nechají vést, ačkoli je zavádí do nebezpečí. Kdo to je, že lidé znovu a znovu vyplouvají na světová moře, jdou do nebezpečí jen proto, aby o něm mohli říct dalším lidem? - Ježíš je tím, kdo nás navzdory všem ohrožením vede k životu.

Když všechno ztichne, nastává **klid, pokoj a radost**, které nikdo nemůže vzít. Můžeme se vydávat přes moře s jistotou, že **doplujeme do přístavu**. Můžeme se, spolehnou na Krista, který je s **námi na stejné lodi**. **Jeho blízkost je jistá a umí probudit naši víru a zakusit Jeho pokoj**.

Amen.

Píseň: S 374

Večere Páně:

Vyznání vin:

Pane Ježíši Kriste, přišel jsi do tohoto světa v pokoře a s posláním dál naději člověku. Přišel si nám ukázat jiný pohled na tento svět, než ten, který známe. Ty neodplácíš ránu za ránu ani zlým slovem za zlé slovo, ale své nepřátele miluješ a žehnáš jim. Každý z nás má v sobě něco špatného, hříšného, něco co nás tíží a to ti toužíme předkládat a vyznávat.

1. Vyznáváme všechno, komu jsme ublížili, všechna slova, která neměla zaznít, všechny chvíle, ve kterých jsme neobstáli, vyznáváme ti svou netrpělivost a tvrdohlavost.

Kdo takto poznáváte svou vinu, vyznejte to hlasitým: **VYZNÁVAM**.

2. Pane Ježíši Kriste, poznali jsme Tě jako milosrdného, který se slitovává a odpouští, který se nepohoršuje a nepovyšuje. Poznali jsme Tě jako toho, který přijímá bez rozdílu. Proto věříme, že také my máme v Tobě a u Tebe naději, odpuštění i budoucnost.

Kdo takto věříte, vyznejte to hlasitým: **VĚŘÍM**.

3. Pane Ježíši Kriste, protože ty odpouštíš nám a nabízíš nám obnovené společenství s Tebou, také my chceme odpustit všem, kdo se proti nám jakkoli provinili, a prosíme o odpuštění každého, komu jsme sami ublížili. Jedině skrze Tebe máme smíření s Hospodinem.

Kdo jste ochotni ke smíření, vyznejte to hlasitým: **ODPOUŠTÍM, s pomocí Boží**.

Slovo milosti:

Přijměte do svých srdcí slovo milosti:

A. Text:

Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu.

(1. Petrův 1, 21)

B. Pozdrav pokoje: „Podejme si mezi sebou navzájem ruce – na znamení pokoje a odpuštění“.

C. Apoteolské vyznání víry: *Věřím v Boha Otce...*

Slova ustanovení:

Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně:

„Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal **chléb**, vzdal díky, lámal jej a řekl: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku.“ Stejně vzal po večeři i **kalich** a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku.“ Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.“ (1 K 11, 23-26)

Epikléze (modlitba):

Milosrdný Bože, děkujeme za pozvání ke Tvému stolu. Oběť, kterou si podstoupil, byla pro nás, za naše hříchy. Nyní toužíme hledět na Tebe a očekávat Tvé království. Prosíme, přijdi do našeho středu. Amen

Pozvání:

Tento stůl jsme prostřeli my, a přece nás u něj přijímá sám Ježíš Kristus. Kdo chcete, přijměte jeho pozvání, ať přicházíte odkudkoli. Přijměte Kristovo pozvání do světa lásky a odpuštění, pravdy a milosrdenství.

Přijímání:

Písně během vysluhování – 635/176

- *Veźměte a jezte to jest tělo mé, které se za vás vydává.*
- *Veźměte a pijte to jest kalich mé krve, která se prolévá za vás na odpuštění hříchů.*

Propouštění:

A) *V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká, neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra. (1. Janův 5, 3-4)*

B) *Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá. (Ef 5, 1-2)*

Děkováná modlitba:

Děkujeme, Pane, že nás u svého stolu ujišťuješ o své lásce, sytíš naše duše a obcerstvuješ naše těla. Pomoz nám, abychom dovedli odevzdávat sami sebe životu v lásce kvůli tomu, který nám z lásky dal sám sebe, Ježíši Kristu, našemu Pánu. On s tebou a Duchem svatým žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

Píseň: 621

Ohlášky:

Přímluvná modlitba:

Pane Ježíši Kriste, prosíme Tě, dej nám pevnou naději, aby naše víra nezahynula. Prosíme tě, posiluj víru svého lidu, když se nás zmocňují obavy, když přestáváme věřit v tvá zaslíbení a začínáme hledat falešné opory. Posiluj víru všech, jimž pro jejich hříchy a viny mizí světlo tvého milosrdenství; **dej, ať se dovedou cele spolehnout na tvé odpuštění.** Posiluj víru těch, v jejichž srdcích vítězí sobectví a závist; **dej, ať je přemáhají láskou k tobě a k bližním.** Posiluj víru těch, kdo procházejí zklamáním; buď se všemi, kdo jsou upoutáni na lůžko doma nebo v nemocnicích; **dej, ať najdou v tobě své potěšení.** Posiluj víru těch, kdo se rmoutí nad lidmi, kteří tě neznají; **dej, ať neustávají v práci evangelizační a misijní.** Posiluj víru těch, kdo se cítí bezmocní, když vidí nespravedlnost ve světě a slyší slova plná nenávisti; **dej, ať nepřestávají věřit, že tvou vůli je spravedlnost a mír.** Posiluj víru všech nás, neboť my všichni těmto pokušením často podléháme. Dej nám všem víru, která přemáhá svět a lásku, která jde až za možnosti našich hranic. Amen. Modleme se pak společně:

Otče náš....

Posláni:

Víte přece, co znamená tento čas: už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. (Ř 13, 11)

Požehnání:

A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Amen. (Fp 4,7)

Píseň: S 189